

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΓΓΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Άσφιντος μεγαλόπορος Μπριλλάντης βρίσκεται οικονομικά στο χείλος του κρημνού. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τον περιμένει ή δυστυχία, ή φυλακή, ή εξορία!... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχει: Η παντρευτή ή κόρη του Φλώρα — ένα ξέωτικ λουλούδι ωμορφίας — τον βοηθόλουτο βιομήχανο Κωστή Άρτέμη. Έναν εξημέρη χιρό, πούχει πεθάνει η γυναίκα του με τη σκληρότητα και την απειροχρησία του, κ' έχει παιδί έξιου έτων, Ο Άρτέμης, που λαχτάρα τη Φλώρα, κάνει την πρόταση αλλη στον Μπριλλάντη. Κι' ο δυστυχος πατέρας, μετά συζητιές αγωνίας, κάνει ιδιαίτερος την κόρη του και της τ' άποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. Η Φλώρα ελπιώνεται, κλαίει, σπαράζεται, μα δέχεται στο τέλος να θυσιάσει χάριν του πατέρα της, χάριν της οικογένειας της. Στο μεταξύ αυτό έπισκέπτεται τη Φλώρα ο Άρτέμης κατ' επανάληψιν. Στην τελευταία του μάλαστα έπισκεψη παίζει μαζί του και τον γιο του, τον Λεάνδρο. Ο Λεάνδρος Άρτέμης κάνει πολύ καλή εντύπωση στη Φλώρα. Είπε μια χρυσή και πονεμένη καρδιά, σαν τη δική της. Μα ενώ μιλούν, η Φλώρα αντίλαμβάνεται έξασα τον Άρτέμη να κινάει το γιο του με ζήλεια, με κακία. Αυτό την τρομάζει, της γεννιει διάφορες ύποψεις και αποφασίζει να μάθι λεπτομερώς πών όστι άφορμά τον Άρτέμη. Πηγαίνει λοιπόν κ' έπισκέπτεται την κ. Ρεϊνίδη, φίλη της μαμάς της και έμπιστη φίλη της μακαριστάσας αυλόγου του Άρτέμη. Από την Ρεϊνίδη μαθαίνει η Φλώρα όλη την τραγωδία της γυναικάσ του Άρτέμη, την οποία ο άνδρας της σκότασε ένα βράδυ, χωρίς άσφορη σκεδών, γιατί την ζήλευε φρικτά. Το τρομερό αυτό κακούργημα έβρινε κρυφό, γιατί η ίδια η έσομασμένη ζήτησε να μη καταγγείλουν τον θοημα αυλόγου της χάριν του παιδιού της... Απελευθεριμένη πού πολύ τώρα η Φλώρα, γυρίζει σπίτι της, με την άποψη να' άπολογή την ένοια της με τον Άρτέμη. Τις σκέψεις της όμως αυτές τις άνατρέπει μια άπρόσπτη συνάντησή της με τον Λεάνδρο. Με θέρια και συγκινητικά λόγια ο Λεάνδρος την παρακαλεί να δεινή να γίνει άμπερα του. Κι' αρχίζουν πια ή έτοιμασία για το γάμο, ο οποίος γίνεται κατά τα Χριστούγεννα. Μετά το μυστήριο, ο Άρτέμης φεύγει με τη Φλώρα για μια έξωχική του έπαυλη, πού βρίσκεται έξω από την Κρησισία. Έκει ζήτησε να χαρή τα βροσερά νεύματα της αυλόγου του, μα η Φλώρα καταλαβαίνεται από φρίκη και όπια και άρνείται!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Άρτέμης πήρε τη σωστή μου για συγκραταθει, για ευχαριστία. Κι' έγινε πιο θερμός, πιο έπιθετικός.

Η φωνή του έτρεμε από έρωτική έπιθυμία και λαχτάρα.

Μου ψιθύριζε σαν μεθυσμένος:

—Αγάπη μου!.. Μικρούλα μου!.. Δέν ξέρεις, δέν μπορείς να μοντέμης πόσο σ' αγαπάω... Σε λατρεύω, μικρή μου Φλώρα!.. Ζήτησε μου ό,τι θέλεις... Θεσ να φιλήσω τά μικρά, κομμά σου πόδια, σαν τον τελευταίο, σαν τον πιο ταπεινό δούλο... Θεσ να γονατίσω μπροστά σου... Θεσ να πυρβά κάτω από τά πόδια σου, να με πατήσης... Ζήτησε μου ό,τι θέλεις, ό,τι φανταστείς... Δέν θα σου πώ όχι!...

Τά λόγια του μ' εξώργιζαν, μουφερναν άκατανίκητη άηδία.

Θάθελα να φωνάξω, να του πώ τί αιοθανόμουν γ' αυτόν, να του ρίξω κατάμουτια όλη μου την περιφρόνησι.

Κι' όμως συγκρατιόμουν...

Έκανα ψεύτικο κούραγιο...

Ο Άρτέμης ξεβάρρεψε

—Ανοιξε την άγκαλιά του και μ' έσφιξε δυνατά, τόσο δυνατά, ώστε ξεφώνισα σαν τρελλή από τόνο και τρομάρα.

Μα τά πράγματα τώρα είχαν αλλάξει έντελώς. Ο Άρτέμης δέν ήταν πια ο ίδιος άνθρωπος, ο ευγενικός, ο τρυφερός, ο καλόβουλος.

Τά μάτια του πετούσαν σπίνες.

Το πρόσωπό του, το παχούλο κ' άποκρουστικό, είχε κοκκινίσει, είχαν ανάψει και φλογιστεί!...

—Ανάσαινε δυνατά, σαν ζω έρεθισμένο...

Κι' άδιαφορόντας πια για την άγωνία μου, για τον τρόμο μου, για την παραχή μου, μ' έσφιξε δυνατώτερα, μ' έσφιξε με λύσσα, με πάθος και κόλλησε τά δισπασμέ-

να για ελιά χείλη του πάνω στο λαίο μου!...

—Ω, Θεέ μου!..

Ένοιώσα το φιλήμα του εκείνο, σαν πυρακτωμένο σίδερο, πάνω στη σάρκα μου!..

Η δυνάμεις μου παρέλυσαν...

Κι' φωνή μου πνίχθηκε στο λαίο μου!...

Η' αφέθηκα στα χέρια του αδύναμη κ' άνυπεράσπιστη, μη έχοντας το κούραγιο να άμυνθώ!...

Ο Άρτέμης έκανε πια σαν τρελλός, σαν μεθυσμένος. Γρυλλίζοντας σαν άγριμο, σαν θηρίο πού σχίζει το θύμα του κ' έτοιμάζεται να του σπαράξει τά σπλάχνα, άρχισε να με φιλή, να με φιλή παντού, στο λαίο, στο πρόσωπο, στα μαλλιά, στους γυμνούς μου ώμους!...

Το σφιχαγκάλισμά του αυτό κ' ή βροχή των φιλήων του με παρέλυαν περισσότερο, από στιγμή σε στιγμή. Κατάλαζα καλά πως σε λίγο δέν θα ήμουν σε θέσι, να ύπερασπισώ τον έαυτό μου!...

Εά λιποθύμωσα και θάθεμα άναίσθητη στο έλεος του ανθρώπου αυτού, του αυλόγου μου, ο όποιος είχε φηνιάσει: κυριαλεκτικός από τον πόθο της άπολαύσεως.

Έπρεπε ό,τι είχα να κάμω, να τό κάμω άμέσως, χωρίς να χάνω ούτε λεπτό!...

Εσφίξα λοιπόν τά δόντια μου, με πείσμα, συγκέντρωσα τις παραλυμένες δυνάμεις μου και ζέφυγα απ' την άγκαλιά του, τη στιγμή πού τομασάτον να με παρασύρη ως το κρεβάτι!...

Ξέφυγα και στάθηκα σε μια γωνιά της κρεββατοκάμαρης, λαχανιασμένη. Έτρεμα, σπαρταρούσα σύγκορη σαν το ψάρι πού πλάνταει στο δίχτυ.

Ο Άρτέμης στάθηκε, για μια στιγμή σασισμένος, διατακτικός και κατόπιν τομάστηκε να όρουση και πάλιν έπάνω μου.

Είχε γίνει άνώριτος. Βλέποντάς του έτσι ξεαγριωμένο, έτρόμαξα.

Και τό φώναξα δυνατά, άδισφορόντας άν θα μ' άκούγεν ή ύπηρεσία:

—Μή με πλησιάζετε!.. Μή μ' άγγιζετε!..

Με κύτταξε άγρια και με φωνή βρογχική και ύπόκωχη πού δέν είχε πια τίποτε το τρυφερό και γλυκό, μου φώναξε κ' αυτός:

—Είσαι τρελλή!..

—Δέν θέλω να μ' άγγιξης! φώναξα και πάλι. Θεέ μου να μείνω μόνη μου. Είμαι άρρωστη. Άφήστε με μόνη!...

Γέλασε ειρωνικά, πεισματάρικα και μου άπάντησε:

—Καταλαβαίνεις πως είσαι ή γυναίκα μου; Με διώχνεις από κοντά σου την πρώτη νύχτα του γάμου μας!.. Τρελλάθηκες, κόρη μου;..

—Άφήστε με μόνη... σάς ικετεύω!..

—Όχι. Θέ μείνω εδω. Η' θέσις μου είν' εδω, καταλαβαίνεις; Είμαι ο άντρας σου!...

—Σας ικετεύω, φύγετε... Μή με βασανίζετε!..

—Θέ μείνω εδω, σου είπα. Είσαι δική μου. Μου ά-

—Ανάσαινε δυνατά, σαν ζω έρεθισμένο!... Ζήρεις!..

—Δέν θέλω νά μ' άγγιζετε. Θέλω νά φύγετε άμέσως, αύτή τή στιγμή... Φύγετε... Φύγετε...

—Είμαι ό άντρας σου, Φλώρα. Πρέπει νά τό καταλάβης αύτό. Κι άν δέν θές νά τό καταλάβης, θά σε αναγκάσω εγώ νά τό καταλάβης, θά σε αναγκάσω εγώ νά τό νιώσης μιά γιά πάντα.

—Άφήστε με τότε νά φύγω. Θέλω νά φύγω...

—Δέν έχεις νά πäs πουθειά.

—Ποιός θά μ' έμποδισή;

—Εγώ, ό άντρας σου. Άν δέν σου ταίριαζα, έπρεπε νά μοί τό πής. Τώρα πεία είν' άργά. Είσαι δική μου, δική μου...

—Ένας δυνατός θυμός μ' έπιασε. Τό μυαλό μου έθλόωσε. Τόν κούταξα μέ περιφρόνησι και τοφ φώναξα:

—Δέν θέλω νά σäs βλέπω... Δέν θέλω νά σäs άκούω... Δέν σäs άνήκω... Μ' άκούε;... Δέν σäs άνήκω... Δέν θέλω νά μ' άγγιζετε... Φύγετε... Φύγετε άμέσως!...

—Τρελλάθηκες, μικροδρα μου! Δέν άνήκεις πεία ούτε στον πατέρα σου, ούτε ό κανέναν άλλο. Άνήκεις στον άντρα σου. Κι ό άντρας σου είν' εγώ, ό Άρτέμης. Μέ συχαίνεσαι λοιπόν; Δέν θέλεις νά με βλέπης;... Χι... Αυτό θά τό ίδούμε. Κανένας δέν τόλμησε ως τώρα νά τά βάλη μαζί μου. Πρόσεξε καλά!... Θά μετανοιώσης πικρά, γιά τά νάγια σου αύτά...

—Έστο... Και τώρα φύγετε.

—Σέ γέλασαν, μικρό μου. Άκούε; Σέ γέλασαν. Δέν θά φύγω. Θά μείνω εδώ... Δέν είμαι ό δούλος σου. Είμαι ό κύριός σου... Και... άκούσε; Φτάνουν τά λόγια. Ή ώρα έπέρασε. Είμαι σουρασιμένος, θέλω ν' άναπαυθώ. Έτοιμάσου νά πλαγιάσης.

—Μαζύ σας!..

—Ναι, μαζύ με τό σούζυγό σου.

—Ποτέ!

—Άνόητη!.. Πεισματάρα!.. Τώρα θά δής λοιπόν...

Λέγοντας τά λόγια αύτά, άνάμεσα απ' τά σφιγμένα του δοντία, ώρμησε άπάνω μου, μ' άρπάξε από τό χέρι και με τράβηξε άπότομα προς τό κρεββάτι. Έπόνεσα απ' τό πριζιμο του χεριού του και ξεφώνισα κλαίγοντας:

—Άφήστε με!.. Άφήστε με!..

Μά μάτιαται τόν παρακαλόδια. Ο θυμός του είχε φτάσει πεία ό σημείο επικίνδυνου. Ή ύπομονή του είχε εξαντληθθ.

—Βγάλε τό φόρεμά σου! μέ πρόσταξε μέ θυμωμένη φωνή.

—Όχι, όχι, ποτέ! άπάντησα κατατρομαγμένη.

—Τότε... Τότε νά!..

Και μ' ένα άπότομο κίνημα, άρπάξε τό φόρεμά μου, τό τράβηξε δυνατά και τό έσχιζε ως τή μेषη.

Οί ώμοι μου και τό στήθος μου πρόσβαλαν σχεδόν μισούγυμνα!.. Κατατροπιασμένη, φρενιασμένη, μίν ξέροντας τί κάνω πεία, σήκωσα τό χέρι μου κι έδωσα στον Άρτέμη ένα δυνατό μάπατο!..

Θεέ μου!.. Θεέ μου!..

Πώς τό έκαμα αύτό;

Ήμουν τρελλή; Ναι, ναι, τρελλή, έντελώς τρελλή ήμουν τή στιγμή εκείνη. Μά συνήρθα άμέσως. Κατάλαβα τήν πράξι μου. Και σοριασθήκα κάτω, μέ τό μέτωπο άκουμπιαμένο στον παχύ τάπητα του πατώματος κι άρχισα νά κλαίω, νά κλαίω...

Κι ό Άρτέμης;

Ήταν τόσο άπρόοπτο αύτό που συνέθη, ώστε άπόμεινε σαν άποσβολωμένος, βουβός, χαμένος έντελώς...

Δέν τολμούσα νά σηκώσω τό βλέμμα μου και νά τόν κούταξω. Έτρεμα στην παραμικρή του κίνηση, στο έλάχιστο θρόισμα που άκουσα.

Τι θάκανε τώρα;

Πώς θά μοί φερνονταν, πώς θά με πλήρωνε, πώς θά με τιμωρούσε ό άνθρωπος αύτός, ό τόσο βίαιος, ό τόσο έκδικητικός κι άγριος;

Βρισκόμουν άνυπεράσπιστη στα χέρια του. Μόνη σχεδόν μαζί του, στην έρημιά. Ήμουν ή γυναίκα του. Κι άντι τή νύχτα αύτή νά τού χαρίσω τά χάδια μου και τήν άγκαλιά μου τούκανα τή μεγαλύτερη προσβολή, τήν όποια μπορεί νά ύποστη ένας άντρας, όσο ταπεινός και χυδαίος κι άν είνε...

Θά με χτυπούσε άλύπητα, θά με σκότωνε, όπως τήν πρώτη του γυναίκα; Θά με συνέτριβε κάτω από τή φτέρνα του, σαν σκουλήκι;

Ό, πατέρα, πατέρα, άν ήξερεις πόσο άκριβά πληρώνω σή

σαστηρία σου από τήν καταστροφή και τήν άτίμωσι!.. Ώ, άν ήξερεις σε τί κόλασι έπεσα προς χάριν σου!.. Μά τώρα είνε πεία άργά. Θα, τα ύποφέρω όλα βουθά, χωρίς νά πω λέξι. Καλύτερα νά πληρώσω εγώ, μέ τή ζωή μου τις άμαρτίες όλων μας.

Άρκετα λεπτά πέρασαν έτσι, άρκετές στιγμές θανάσιμης άγωνίας. Σωριασμένη εγώ στο πάτωμα κι ό Άρτέμης θρόβος από πάνω μου, βουβός, έτοιμος ίσως ν' άρχισή νά με ποδοπατά!..

Αϊώνες δλοκλήροι μου φανήκανε τά δευτερόλεπτα και τά λεπτά αύτά. Ποθοόσα νά πέβαινα τις στιγμές εκείνες. Έτσι θα τελειώναν τά βασάνά μου, μιά γιά πάντα...

Άλλά γιάτι δέν μιλούσε ό Άρτέμης;

Γιάτι δέν μ' έβριζε;

Γιάτι δέν με χτυπούσε;

Θα τά προτιμούσα όλ' αύτά, απ' τήν τρομερή βουθαμάρα του που μ' έπίεζε σαν ταφόπετρα, που με συνέτριβε και μεγάλωνε φρικτά τήν άγωνία μου...

Άξασια ένα χέρι μ' άγγιξε έλαφρά στο γυμνό μου ώμο. Άνατρίχισα... Ήταν αύτός! Μέ φωνή σιγαλή και βαθεία, μοί ειπε:

—Σήκω επάνω!

Τόν ύπακουσα.

Σηκώθηκα όρθη, αλλά δέν τολμούσα νά σηκώσω τά μάτια μου και νά τόν κούταξω.

—Δέν είνε κατάλληλη ή ώρα, μοί ειπε, γιά νά μιλήσουμε άπόψε γιά τις συζυγικές μας σχέσεις. Έκανες κάτι πρό όλίγου, γιά τό όποιο άσφαλώς θά μετανοιώσης πικρά και πολύ γρήγορα μάλιστα. Και τώρα σ' άφηνω. Σ' άφήνω μόνη, όπως τό έπιθυμείς, όπως μου τό ζήτησες επίμονα και προσθλητικά γιά μένα. Κανένας δέν τόλμησε ως τώρα νά σηκώση άναίδως τά μάτια του άπάνω μου. Σΰ, ή γυναίκα μου, τόλμησες κι έκανες κάτι χειρότερο...

Δυνατά άναφυλλήτά μ' έπιγναν και με συτήμασαν.

Δέν έβγαζα ταιμιοιδιά.

Θάθελα ν' άνοιξη ή γή και νά με καταπιή.

—Σ' εύχαριστώ γιά τόν τρόπο σου! συνέχισε ό Άρτέμης μέ πνιγμένη ύπόκωφη φωνή. Σ' εύχαριστώ γιά τήν τρυφερότητά σου, τήν πρώτη νύχτα του γάμου μας! Και τώρα, κυρία, καληνύχτα σας!..

Και χωρίς νά πη λέξι πεία, γύρισε άπότομα κι έφυγε, κλείνοντας τήν πόρτα πίσω του.

Άπόμεινα μόνη...

Τά γονάτά μου λυγίζανε...

Ήμουν παρασάλισμένη...

Και γιά νά μη σοριαστώ κάτω, έπεσα στο κρεββάτι κι άρχισα νά κλαίω...

Έξω ήταν νύχτα άκόμα.

Άπόλυτη σιωπή έθασιέυε. Σιωπή και σκοτάδι βαθύ, σιωπή και παγωνιά...

Και μέσα στη χειμωνιάτικη αύτή νύχτα, δύο άνθρωποι, δύο μονάχα άνθρωποι άγρυπνούσαν άσφαλώς, συντροφιά μέ τόν πόνο τους. Έγώ κι ό Άρτέμης.

Έγώ λυπημένη, άπελπισμένη, συντριμμένη...

Έκείνος πικραμένος, άπογοητευμένος, γεμάτος όργη και λύσσα...

Ή σκέψι μου πέταξε άξασια στο Λέανδρο. Τι θάκανε άραγε αύτή τή στιγμή; Κοιμόταν βαθεία ήσυχος κι εύτυχιμένος; Ή άγρυπνούσε και μέ σκεφτόταν; Ώ, πόσο θά μ' άνακούφιζε αύτό άν ήταν έτσι!.. Ώ, άν μπορούσα νά έπικουνηώσω μαζί του, νά κλάψω στον ώμο του, νά τού μιλήσω γιά τή δυστυχία μου και τή συμφορά μου!..

Μέσα στο όπτι δέν άκούγονταν πεία ό έλάχιστος θόρυβος. Είχε τάχα πλαγιάσει ό Άρτέμης; Ή άγρυπνούσε;

Άν και ήμουν τρομερά εξαντλημένη, ώστόσο δέν μπορούσα νά κοιμηθώ. Ο ύπνος που χύνει θάλασσα στις καρδιές, ό ύπνος που κοιμίζει τούς πόνους, είχε πετάξει απ' τά βέβηρά μου...

Άξασια άκουσα τήν εξώπορτα τής έπαύλεως ν' άνοιγή και νά κλείνη, άμέσως πάλι, μέ κρότο. Ή καρδιά μου σφίχτηκε πίο πολύ. Ποιός ήταν, μέσα στη νύχτα, τήν ώρα αύτή;

Συγκέντρωσα όλη τήν προσοχή, μά δέν άκουσα βήματα στη σκάλα. Κανένας θόρυβος πεία.

Τότε... τότε κάποιος ειχε φύγει από τήν έπαυλή. Κι ό κάποιος αύτός ήταν άσφαλώς ό Άρτέμης. Άλλά που πήγαινε, μέσα στη βαθεία και παγωμένη νύχτα;

(Άκολουθεί)

Έγώ σοριασμένη στο πάτωμα κι ό Άρτέμης θρόβος από πάνω μου...